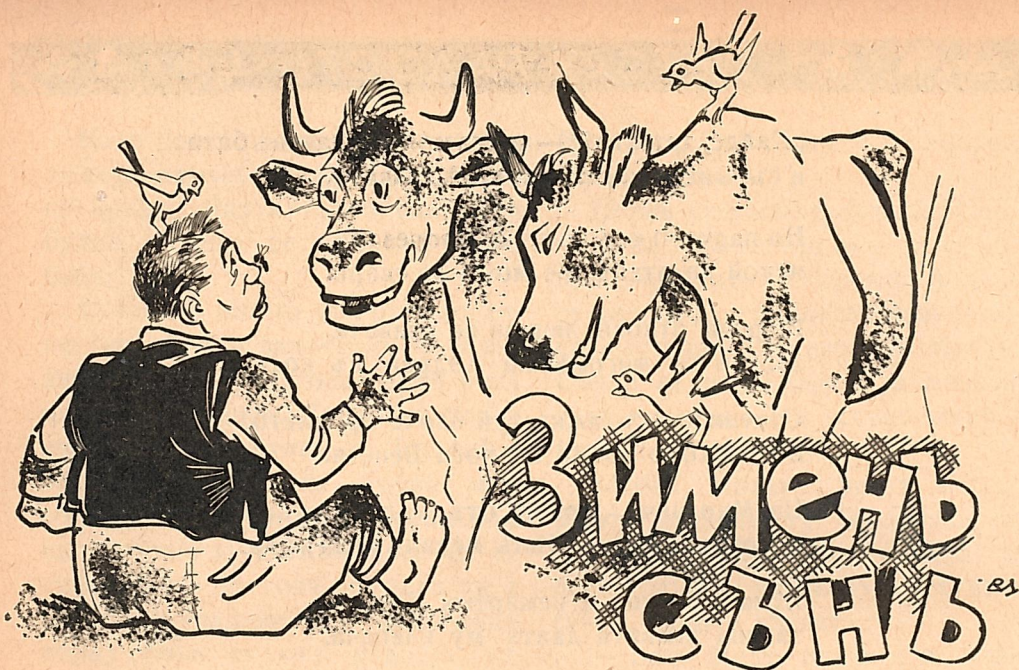

Много работа се събра тоя день на ратая: изкарва торъ на нивитъ, ходи въ гората за дърва, прекарва сѣно за добитъка.

Вечеръта, когато се канѣше да си почине, досѣти се, че не е пориналъ на воловетъ. Бързо имъ порина, посипа имъ слама, надонесе имъ сѣно, напълни яслитъ. А навънъ бѣше така студено, че царвулитъ скърцаха по коравия сипкавъ снѣгъ. Веднага се доспа на ратая, като си помисли какъвъ леденъ вѣтъръ ще го лѣхне по лицето, щомъ излѣзе навънъ. Подпрѣ се съ ржце на яслитъ да си почине за малко, заврѣ глава въ сухото миризливо сѣно да си отдѣхне. Стопли се. Неусѣтно заспа.

Навънъ бѣше студено, духаше и свирѣше, остъръ и силенъ, зимниятъ вѣтъръ — отнасяше кучешкия лай нѣкжде въ размѣтания

просторъ. Вихрушкитъ налитаха съ вой надъ селото и засипваха всичкото: кжщи, плѣвници, дървета.

Изведнажъ ратаятъ се видѣ всрѣдъ ливадитъ. Додето можеше да стигне погледѣтъ му — навсѣкжде се простираше зелена равнина, такава зелена, каквато никога не бѣ виждалъ. Изведнажъ задуха тихъ пролѣтенъ вѣтъръ, надипли се като платно зелената млада трева, отвѣ я — и по цѣлата равнина израстнаха купи миризливо сѣно, а тукъ-тамъ изъ ливадитъ задрѣнкаха звънци. Нѣкжде въ далечината се показаха воловетъ му, кротко се приближаваха къмъ него. Тъкмо се канѣше да ги хване и впрегне, зададе се отъ друга страна господарѣтъ му, още отъ далечъ му викна: „Хей, какво се бавишъ, по-скоро докарай воловетъ! Забрави ли, че ще прекар-